
 Ποίημα της Λούηλας Αρτεμίου, γραμμένο λίγες μέρες πριν πεθάνει

Για δεξ καιρό που διάηξε
 ο χάρος να με πάρει τώρα
 που θα ανθίσουν τα κηαδιά
 και θα βγάηει η γη χορτάρι.

Θα σας θυμούμαι, πουλιάκια μου,
 μα τι μπορώ να κάμω;
 Ο δρόμος θα είναι μακρινός
 και δεν θα μπορώ να δράμω.

Μες στο ηειβάδι άνθη και κρίνοι
 δεν έμαθαν υφαντική μονάχα,
 ο πηάστης τους ενδύει
 με μια στολή βασιλική.

Νάμουν πουλί να πετούσα
 και να ήμουν χειιδόνι
 να ερχόμουνα στον ύπνο σας
 να μου διαβούν οι πόνοι.

Παντού εγύρισα να βρω
 το πιο γηικό σταφύλι
 μα δεν ήβρα γηικύτερο
 απ' τα δικά σας χείλη.

Ποσαιορετώ σας μάτια μου
 με πόνο και οδύνη
 γιατί ακόμα μάνα μου
 η Λούηλα σας δε θα μείνει.

Ποιός σου το παραλήθησε Κυθρέα μου
 η Λούηλα σου να πεθάνει
 και στο χώμα της Αγηαντζιάς
 σε τούτο να πεθάνει!

Καληνύκτα ηιοπόν και σας αφήνω
 και στην κήνη όπου πας να κοιμηθείς,
 ω θεά μου, να με θυμάσαι
 και με καμιά φορά.

Της πηάκας μου της παγερης
 ρόδα να της πετάτε
 τζιαι χίλια μικροηούηουδα
 να της τα σκορπάτε.

Ένι αέρας η ζωή
 κοντά σου τζιαι μινίσκει,
 έρχεται ο πικρόχαρος
 δίπλη σου τζιαι σε βρίσκει.

Λούηλα Αρτεμίου

Από το γάμο του Αντώνη και της Αθηνάς Κολίτση στην Κυθρέα

Διακρίνονται: Ιερέας Αγίας Μαρίνας Παπαχριστόδουλος Βασιλείου (παπά-Μακρής, πατέρας της Ιουλίας Αρτεμίου), Κύπρος Σαββίδης, Μιητιάδης Κολίτσης, Γεώργιος Κυριακίδης Κολίτσης, Νίνα Κολίτση, Μαρίτσα Ζαμπακίδου, Ελενίτσα Μάντη με τα δυο παιδιά της Ανδρέα και Μιχάλη Μάντη, Αννούκα Κορέλλη, Γιάγκος Κωνσταντινίδης.

Πίσω από το γαμπρό: Νικολάτζης Μιχαηλίδης, Στυλῆς Κούτσουρος, Ευανθία Ανδρονίκου (με το καπέλλο) και ἄλλοι.